

Добри Чинтулов

Стара майка се прощава
със сина си

Прошавай, синко, много здраве,
едничка рожбо на светът;
така съдбата нам направи
син с майка да се разделят.

Това ли чаках аз от тебе,
откак си още малък бил,
та сега в мойто старо време
в път дълъг си се наредил?

В страни ти чужди ще да идеш,
къде ти сочи съвестта,
светът и хората да видиш
и да си търсиш там честта.

Но мислиш ли ти, рожбо мила,
че ще да имам аз покой,
кога от старост и без сила
любезний образ спомня твой?

Ако да видя буря страшна
със силен дъжд да завали,
то моята душа нещастна
от страх ще скоро затрепти.

Ако трескавицата слушам
и страшен гърмел да гърми,
то аз със страх голям ще думам:
ах, сега де ли е син ми?

Когато овците заблеят,
играят, тичат по поле;
когато птичките запеят
под синьо-ясното небе,

ще думам аз: ах, птички, овци,
и вий си имате деца,
при вас играят ваште рожби,
но мойта в чужда е страна!

Кога се вече ти находиш

по чуждостранни градове
и в тази къща пак си додиш,
кой ще ти помощ подаде?

Къде е мойта майка мила,
роднините ще питаш ти,
но само нейната могила
тогаз щът ти покажат тий.

Душата ти не ще забрави
това, що ти хортувах аз.
Върви, носи си много здраве
и споменувай пак за нас.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мирослава Фъндъкова

Публикация:

Добри Чинтулов. Стани, стани, юнак балкански
„Български писател“, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5797>]